

cronica

DAVID RUANO

► Una escena de la tragicomèdia del nord-americà Tracy Letts.

Culebró d'alta volada al TNC

'Agost' arrasa amb la posada en escena, un text sense fissures i un elenc que lidera la gran Anna Lizaran

JOSÉ CARLOS SORRIBES
BARCELONA

Suïcidi, divorci, pedofília, incest, adulteri, addiccions... Si ajuntem tots aquests temes en un còctel ens surt un culebró familiar que Déu n'hi do. Com el que s'ha instal·lat dos mesos a la Sala Gran del Teatre Nacional de Catalunya amb un muntatge cridat a ser un dels grans del curs. I en tots els sentits, començant per la durada, al voltant de tres hores i mitja, que supera de llarg les quatre amb les dues pauses. No deixa indiferent a ningú *Agost*, de Tracy Letts, la gran tragicomèdia familiar del segle XXI segons la crítica dels EUA. La peça és de tal calibre que, en aquests dies de vaques magres, només un ens públic com el TNC podia afrontar el repte.

Sergi Belbel, responsable artístic del teatre i director del muntatge, ha posat tots els mitjans perquè no falli res en la història de la família Weston, establerta en un poblat d'Oklahoma però d'inequívoca voluntat universal en el seu àcid teixit de les relacions familiars. Mirall d'un món gens complaent.

Amargura i humor negre, negríssim, es barregen a parts iguals en una peça que demana grans intèrprets per moure's en la fastuosa escenografia que Letts enumera com a

element imprescindible. Per aquesta casa de nines de tres plantes, en les quals no falta cap detall, caminen amb pas ferm els 13 actors al ritme que marca una enorme Anna Lizaran, la matriarca Violet.

L'ENERGIA DE LIZARAN // És en el segon acte quan la veterana actriu desplega un catàleg interpretatiu tan gran, immens i aclaparador, que deixa atònit el més pintat. «Déu n'hi do l'energia que té», deia un famós col·lega el dia de l'estrena. Elogi més que justificat per a l'acte més ben resolt. «iQuina obra més bona!», comentava una espectadora després que els aplaudiments acomiadessin un sopar familiar en què l'incisiu text de Letts no deixa ni respirar. Ni la direcció de Belbel, iniciada en aquest tram de la peça amb un brillant moviment conjunt.

A més de Lizaran, es fa inevitable en un entorn matriarcal com el dels Weston destacar el treball, també superb, d'Emma Vilarasau, en el mà a mà amb Lizaran, Rosa Renom i Montse German. Tot el repartiment col·labora a l'uníson per teixir un culebró de gran factura, en el qual no es moderen ràfegues pròpies d'un vodevil. Són les que dominen sobre el pòsit intel·lectual del text de Letts en aquesta versió amb totes les cartes guanyadores. ≡